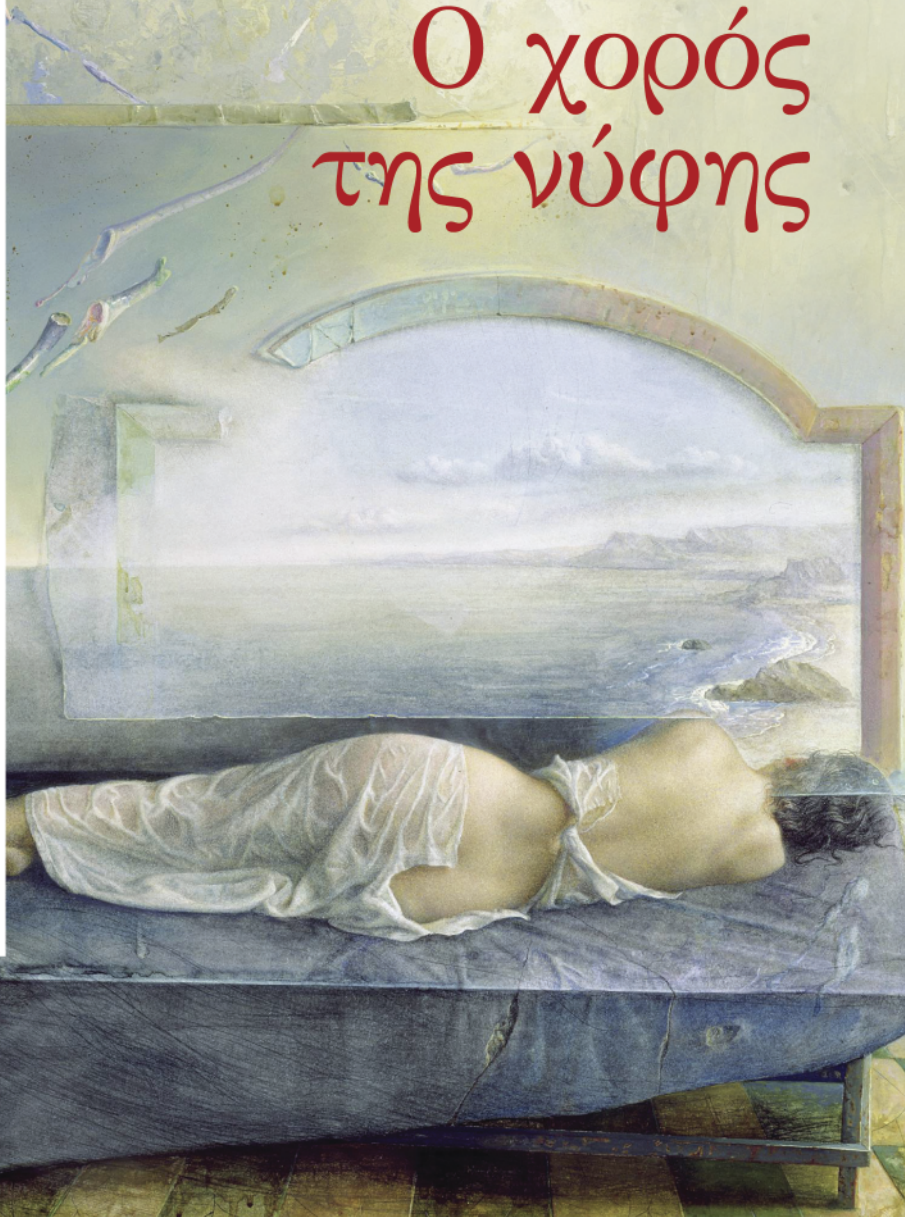

Ψ
ΤΗΛΕΜΑΧΟΣ ΚΩΤΣΙΑΣ

Ο χορός
της νύφης

ΨΥΧΟΠΙΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ο χορός της νύφης**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Τηλέμαχος Κώτσιας
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Χρυσούλα Τσιρούκη
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΟΦΥΛΛΟΥ: Ηλίας Μασούρης
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ελένη Σταυροπούλου
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Άγγελος Ελεύθερος & ΣΙΑ Ο.Ε.
ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Τηλέμαχος Κώτσιας, 2011
© Φωτογραφίας εξωφύλλου:
Gallery Collection/Corbis/Apeiron photos
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2011

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2011, 3.000 αντίτυπα

ISBN 978-960-496-404-8

*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοίου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομιχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiu Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

ΤΗΛΕΜΑΧΟΣ ΚΩΤΣΙΑΣ

Ο χορός
της νύφης

ΨΥΧΟΓΙΟΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΑΛΛΑ ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΤΗΛΕΜΑΧΟΥ ΚΩΤΣΙΑ

Περιστατικό τα μεσάνυχτα, εκδ. Κέδρος, 1991

Το τελευταίο καναρίνι, εκδ. Κέδρος, 1995

Το τραγούδι εκείνης της νύχτας, εκδ. Κέδρος, 1998

Βροχή στο μνήμα, εκδ. Κέδρος, 2000

Τα επτά παράθυρα, εκδ. Κέδρος, 2002

Τρεις γενιές Αμερικάνοι, εκδ. Κέδρος, 2004

Τεκμήριο αθωότητας, εκδ. Κέδρος, 2007

Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ κυκλοφορεί:

Στην απέναντι όχθη, 2009

Εχει μπει πια για τα καλά ο Ιούνιος· η Βίκυ αγναντεύει τον Σαρωνικό ενώ βρίσκεται μισοξαπλωμένη στην κρυψώνα της, στην ταράτσα του σπιτιού της· παρατηρεί τα καράβια που περνούν απ' τη στενή λωρίδα της θάλασσας, μεθυσμένα κάτω από το μεσημβρινό λιόπυρι, την παραλία με τους λουομένους, τη Σαλαμίνα απέναντι. Αναλογίζεται την Ελευσίνα με τα αρχαία της.

Εκεί, στην παλιά αποθήκη του πατέρα της, είχε φτιάξει το δικό της καταφύγιο. Εκεί ήταν ο δικός της μικρός κόσμος όπου της άρεσε να απομονώνεται και να διαβάξει από τότε που ήταν μαθήτρια λυκείου.

Το φως του ήλιου μπαίνει από τη μισάνοιχτη πόρτα εκτυφλωτικό, επιθετικό, σαν να θέλουν οι αχτίδες να την κυνηγήσουν εκεί όπου κρύβεται.

Είναι τώρα στο εικοστό όγδοο έτος της ζωής της και η ιδέα αυτή της προκαλεί ένα ελαφρύ χτυποκάρδι μαζί με κάποιο αίσθημα θλίψης. Σκέφτεται ότι βρίσκεται πλέον στην ακμή της ηλικίας της κι ωστόσο η ζωή περνάει μπροστά της χωρίς να κάνει στάση να την πάρει. Μερικές φο-

ρές σκέφτεται ότι τίποτα δεν κατάφερε να κάνει μέχρι σήμερα από όσα είχε ονειρευτεί στην εφηβεία της.

Τώρα πια πέρασε αρκετό διάστημα από το χωρισμό της. Τα δάκρυα στέγνωσαν, οι όρκοι για εκδίκηση εγκαταλείφθηκαν και το μέλλον, που μέχρι σήμερα δεν το σκεφτόταν –δεν την απασχολούσε ύστερα από αυτή την ξαφνική καταστροφή, το χωρισμό–, άρχισε να προβάλλει ξανά στη σκέψη της.

Ο τζιτζικας στην κορομηλιά της αυλής τής υπενθυμίζει κάθε στιγμή ότι είναι καλοκαίρι και την κάνει να σκέφτεται την παραλία που σφύζει από ζωή. Δε βρίσκουν οι άνθρωποι θέση να ανοίξουν την ομπρέλα τους εκεί, κι ως είναι η θάλασσα τόσο μολυσμένη από τις βιομηχανίες του Ασπρόπυργου.

Με τα μάτια μισόκλειστα από τη λάμψη του φωτός φαντάζεται μερικές φορές τον εαυτό της δύτη και νιώθει μια αίσθηση φρεσκάδας. Ο βυθός εκεί στη Σαλαμίνα πρέπει να είναι γεμάτος ναυάγια, σκέφτεται. Όπως και η ψυχή της. Ίσως η θάλασσα κάποτε να είχε κοκκινίσει από το αίμα, όπως μολύνεται σήμερα από τα πετρέλαια και από τα αντηλιακά που χρησιμοποιούν οι λουόμενοι – αν και τζάμπα ξοδεύονται, αφού η θάλασσα τους παρέχει δωρεάν τα λάδια της.

Στην ταράτσα υπάρχουν ακόμα οι δυο παλιές ξαπλώστρες που χρησιμοποιούσε από μικρή όταν έκανε ηλιοθεραπεία μαζί με την αδελφή της την Ειρήνη, καθώς και μια βρύση με ένα λάστιχο ποτίσματος. Εδώ, σ' αυτό το σημείο, πάντα νιώθει μαθήτρια λυκείου. Εδώ διάβαζε για τις

Πανελλαδικές, κάνοντας παράλληλα και ηλιοθεραπεία. Ο κόλπος της Ελευσίνας –ίσως και ο δικός της–, οι κίονες που υψώνονται ακόμα μέσα στα αρχαία απομεινάκια, τα Ελευσίνια Μυστήρια και όλη η αίσθηση της αρχαιότητας φτερουγίζουν μέσα στη σκέψη της, προκαλώντας της μια ανεξήγητη έξαψη.

Η απέραντη θέα που απολάμβανε κάποτε τώρα έχει περιοριστεί αρκετά. Ο γείτονας είχε σηκώσει πέρυσσι μπροστά τους και δεύτερο όροφο και η Βίκυ βλέπει πλέον μόνο τη μισή παραλία και ένα τμήμα της Σαλαμίνας.

Ο απολογισμός των ετών μετά το λύκειο είναι απλός: το πανεπιστήμιο, η σχέση με τον Σάκη, ο γάμος, ο χωρισμός. Τέσσερις χρόνοι, όπως στις μηχανές εσωτερικής καύσης. Τώρα η γλυκιά θλίψη μαζεύεται ξανά σιγά σιγά στο υπογάστριο για ένα νέο κύκλο συμπίεσης, ανάφλεξης, καύσης και χαλάρωσης, όπως τα μάθαινε στη Φυσική.

Το πανεπιστήμιο ήταν περισσότερο όνειρο των γονιών της, που πρόβαλλαν την επιθυμία τους στα παιδιά τους και ήθελαν να τα καμαρώσουν μια μέρα να γίνουν σπουδαία, και κυρίως τη Βίκυ, η οποία είχε μια έμφυτη κλίση προς τα γράμματα. Η Βίκυ, αντιθέτως, σκεφτόταν μερικές φορές ότι η φίλη της η Έρση, που δεν ενδιαφέρθηκε να σπουδάσει, έπιασε αμέσως δουλειά, ενώ αυτή θα περιμένει μια ζωή να τη διορίσουν σε κάποιο σχολείο.

Ζηλεύει την Έρση, όπως τη ζήλευε κι εκείνη για το πανεπιστήμιο και για το γάμο της. Ο γάμος είναι ο προορισμός, έλεγαν, όπως η Ιθάκη για τον Οδυσσέα. Η Έρση όμως δε βιαζόταν, ήθελε να ήταν μακρύ το ταξίδι της εργένισσας, έλεγε γελώντας και παραφράζοντας το ποίημα του Καβάφη.

Αναρωτιέται τώρα η Βίκυ αν ο έρωτας κι ο γάμος ήταν γραμμένα από τη μοίρα της ή τα προκάλεσε εκείνη. Μερικές φορές δεν είναι σίγουρη αν όλο αυτό που πέρασε ήταν πραγματικός έρωτας ή απλώς ερμήνευε το ρόλο της ερωτευμένης, αυτόν το ρόλο που λαχταρούσε να παίξει περισσότερο απ' όλους στη ζωή της. Από την άλλη, αναρωτιέται αν ο χωρισμός της ήταν βιαστικός κι απότομος, και όσες φορές τής έρχεται στο νου ακάλεστη αυτή η σκέψη, προσπαθεί να την αποδιώξει προτού περάσει την πόρτα, χωρίς όμως να είναι σίγουρη αν καταφέρνει να την κλείσει για πάντα έξω από τη μνήμη της.

Η λογική της της είχε επιβάλει να φύγει μια ώρα νωρίτερα για να γλιτώσει από το ζυγό του Σάκη. «Τετρακόσια χρόνια τουρκικός ζυγός», θυμήθηκε ξαφνικά το μάθημα της Ιστορίας. Και ποιος ξέρει πόσα ο φαλλοκρατικός. Ωστόσο μια κρυφή υποψία ελλοχεύει μέσα της: μήπως ο Σάκης ήταν πάντα ο ίδιος κι αυτή τον έβλεπε εξωραϊσμένο με τα μάτια της ερωτευμένης; Ή μήπως η λογική του ερωτευμένου διαστρεβλώνεται μαζί με την όραση, την ακοή και όλες τις υπόλοιπες αισθήσεις;

Ο Ιούνιος ήταν ο αγαπημένος μήνας: με τις εξετάσεις, τις ατελείωτες μέρες, τη ζέστη και τα χτυποκάρδια των ερωτικών σκιρτημάτων που είχε αφήσει ανολοκλήρωτα ο Μάης. Ερχόταν η Έρση με τα βιβλία παραμάσχαλα για να διαβάσουν μαζί. Μάζευαν άγουρα κορόμηλα από την κορομηλιά της αυλής και τα έτρωγαν στην ταράτσα.

Η απλή μονοκατοικία της Βίκυς, με τα οικοδομικά εργαλεία που είχε στοιβαγμένα στην αυλή ο πατέρας της,

με την πέργκολα και το πεντάφυλλο, την κορομηλιά και τη μανόλια με τα πλατιά της φύλλα, που η μάνα σκούπιζε με ένα πανί μέχρι εκεί όπου τα έφτανε, και κυρίως η ταράτσα, το κρησφύγετο των κοριτσιών, ήταν για την Έρση πιο αγαπημένα κι από το δωμάτιό της στο διαμέρισμα των γονιών της στη νέα πολυκατοικία.

Στην ταράτσα έκανε αφόρητη ζέστη. Τα ρούχα των κοριτσιών είχαν πάρει φωτιά και το εκτυφλωτικό φως που αντανακλούσαν οι τοίχοι τα έκανε να νιώθουν ότι ζούσαν σε ένα περιβάλλον εξωγήινο. Έμεναν είτε με τα εσώρουχα, είτε με ένα λεπτό φανελάκι που γινόταν διάφανο όταν βρέχονταν στη βρύση της ταράτσας για να δροσιστούν.

Τα στήθια της Έρσης, μικρά σαν κερασάκια, οι τριγωνικές πλάτες της, τα μακριά και τορνευτά λαγόνια φάνερωναν ένα σώμα αθλητικό, αλλά ταυτόχρονα και παιδικό. Η Βίκυ ήταν το αντίθετό της: πιο κοντή, μαυρομάλλα, με πυκνό τρίχωμα και λιγάκι πιο παχουλή, με καμπύλες και μεγάλα στήθια, τα οποία, όσο κι αν ντρεπόταν να τα έβλεπε η φίλη της, δεν μπορούσε να τα κρύψει.

Συζητούσαν για τα αγόρια. Η Έρση απέφευγε τα βλέμματά τους, που έπεφταν συνεχώς πάνω της. Μερικές φορές είχε την εντύπωση ότι έμοιαζε με κυνηγημένο ελάφι κάτω από τις αιχμηρές ματιές τους. Αναρωτιόνταν με λαχτάρα πώς θα ήταν η πρώτη επαφή με άντρα. Κάποιος ανεξήγητος φόβος τις κυρίευε σε σχέση με αυτή τη μυστήρια πράξη. Ένα απόγευμα, είδαν κρυφά σε βίντεο, στο σπίτι της Έρσης, μια ταινία πορνό και οι καρδιές τους πήγαν να σπάσουν· ξετυλίχτηκε μπροστά τους ένας κόσμος άγνωστος, όμορφος και αηδιαστικός συνάμα, γοητευτικός αλ-

λά και γαργαλιστικός, που τους προκαλούσε σοκ, ανατριχίλα και μια γλυκιά ταχυπαλμία.

Η Βίκυ ένιωθε ότι το σώμα της άρχισε να αποκτά ένα άρωμα, να εκπέμπει επιθυμίες. Πολλές φορές κοιταζόταν στον καθρέφτη σαν να ήθελε να ανακαλύψει κάτι που δεν ήξερε ούτε η ίδια τι ήταν. Τα βράδια το σώμα της μοσχοβολούσε γιασεμί, σαν να αναζητούσε κάτι. Πρόσεχε τα στρογγυλά μπράτσα της, τις δυνατές και λιγάκι κυρτές πλάτες της. Στις μασχάλες είχαν φυτρώσει τρίχες, στην αρχή απαλές σαν μετάξι, αλλά στη συνέχεια πυκνές και μαύρες, και από τότε είχε αρχίσει να ενδιαφέρεται για ξυράφια και αποτριχώσεις. Πάντως, συμφώνησε με τον εαυτό της πως οι παχιές μασχάλες είναι πιο σέξι. Σήκωσε τα χέρια και τις χάδεψε για αρκετή ώρα. Κάτω από το ξυρισμένο σημείο διέκρινε γαλάζιες φλέβες, όπως και στο στέρνο, αλλά και στο στήθος. Ήταν κατά κάποιον τρόπο κι αυτή γαλαζοαίματη. Τα στήθια εξακολουθούσαν να μεγαλώνουν. Στρογγυλά, με μυτερές μαυριδερές ρώγες, που διαγράφονταν κάτω από το ρούχο, και σκληρά. Δεν είχαν ακόμα ανάγκη για σουτιέν. Θα ήθελε να τα φωτογραφίσει, για να τα βλέπει όταν μεγαλώσει, όταν θα έχουν πια πλαδαρέψει και κρεμάσει λιγάκι, σαν της μάνας. Έβαζε τα χέρια της στη μέση και καθόταν σε στάση προσοχής. Τα ανεπτυγμένα στήθια έκαναν τη μέση της να φαίνεται λεπτή. Γύριζε τα οπίσθια στον καθρέφτη και τα κοίταζε. Άσπρα και μεγάλα, σαν ανθότυρο. Άσπρη ήταν και η κοιλιά, μια ωραία και εύφορη πεδιάδα με τον αφαλό στη μέση, σαν πηγάδι, για να δροσιζονται οι διαβάτες, που κατέληγε σε ένα σκοτεινό και μυστηριώδες τριγωνικό δασύλλιο. Τον τελευταίο καιρό η περιέργειά της την

ωθούσε να εξερευνά τα πάντα στο σώμα της, ακόμα και τα πιο σκοτεινά σημεία, κάτω από εκείνο το λαχταριστό της τρίχωμα. Ύστερα κοίταζε για αρκετή ώρα τα λαγόνια της, που πρόβαλλαν μυώδη και δυνατά κάτω από την κοντή φούστα.

Περιεργαζόταν και το πρόσωπό της. Τα μάτια της, μέγала και κάπως περίεργα, βρίσκονταν μακριά το ένα από το άλλο. Ήταν υγρά και πράσινα, που σε οριζόντια στάση τής θύμιζαν το αλφάδι του πατέρα, με το υγρό που έπρεπε να μείνει στο κέντρο για να πάρει την αλφαδιά. Όταν όμως ήταν λυπημένη, έπαυε να υπάρχει αλφαδιά. Τα είχε προσέξει στον καθρέφτη· οι άκρες τους είχαν κλίση προς τα κάτω και έμοιαζαν με κεραμοσκεπές στη βροχή. Και δεν ήταν σίγουρη αν ήταν πράγματι έτσι ή τα έβλεπε με τη λοξή ματιά της. Όταν κοίταζε λοξά, η ασυμμετρία των χαμηλωμένων ματιών έκανε το πρόσωπό της να μοιάζει με την εικόνα της Παναγιάς. Έτσι ήθελε να παρομοιάζει τον εαυτό της όταν ήταν θλιμμένη. Και μάλιστα μια φορά, πάνω στα νεύρα της, η μάνα την είχε πει «Φραγκοπαναγιά», όταν την είχε δει στενοχωρημένη ύστερα από κάποια επίπληξη.

Κάποια στιγμή η Βίκυ το πήρε απόφαση ότι είχε έρθει ο καιρός να γευτεί τον έρωτα. Ήταν κάτι επιθυμίες που, όσο κι αν τις καταπίεζε, εκείνες έβρισκαν τον τρόπο να βγουν στην επιφάνεια, άρχιζαν να κυκλοφορούν, όπως οι χυμοί στα δέντρα την πρώιμη άνοιξη. Κάθε βράδυ, μέσα στις αϋπνίες της, έφερνε στο νου της τα αγόρια της τάξης. Ο ύπνος που της έκλεινε γλυκά τα βλέφαρα παραμόρφωνε τις ει-

κόνες της μέρας. Αναπολούσε τα τυχαία αγγίγματά τους, κυρίως κάτι περιεργα αγγίγματα, σαν άθελά τους, χαμηλά, σε ευαίσθητα σημεία. Συγκρατούσε τα ίχνη από τα δάχτυλά τους πάνω της και ριγούσε. Το βράδυ τα εξέταζε με στο σκοτάδι, όπως οι εγκληματολόγοι τα αποτυπώματα.

Πρώτος απ' όλους ερχόταν στη μνήμη της ο Αχιλλέας, το πιο εύσωμο αγόρι που γοήτευε όλα τα κορίτσια. Είχε την αίσθηση ότι τη γούσταρε, αν και κάτι της έλεγε ότι τα είχε με τη Φωφώ.

Τον κάλεσε ένα απόγευμα στο σπίτι της για να του δανείσει το βιβλίο για το οποίο είχαν μιλήσει. Τον είχε κοιτάξει επίμονα στα μάτια κι εκείνος είχε καταλάβει το βλέμμα της. Ήταν Μάιος και πήγαιναν στη δευτέρα λυκείου. Τον περίμενε με χτυποκάρδι και κάτι έπρεπε να είχε πάθει το ρολόι εκείνη την ώρα: ποτέ οι λεπτοδείκτες του δεν κινούνταν τόσο σιγά. Ανέβηκε στην ταράτσα, άνοιξε το ράντσο και ξάπλωσε στη σκιά του λεβητοστασίου. Της φώναξε η μάνα. Της είπε ότι τη ζητούσε κάποιος Αχιλλέας. «Ας έρθει πάνω», αποκρίθηκε η Βίκυ. Φορούσε ένα παρεό όπως το είχε σκεφτεί από πριν. Ο Αχιλλέας ανέβηκε λαχανιασμένος. Το διαπεραστικό βλέμμα του, πιο καυτό κι από τον ήλιο του Μάη, εξαφάνισε το λεπτό παρεό. Χαμογέλασε. Του χαμογέλασε κι εκείνη. Οι φλέβες στον κρόταφο και στο μέτωπο φούσκωσαν, ο ιδρώτας άρχισε να τη λούζει και τα πρώτα λόγια που αντάλλαξαν ήταν: «Τι ζέστη!» Κατόπιν πλησίασαν αμίλητοι σαν να το είχαν προαποφασίσει.

Ο Αχιλλέας κατάλαβε τη σύγχυσή της. Έβαλε το χέρι στο λαιμό της και ένωσε την ανατριχίλα στο δέρμα της. Άπλωσε και αυτή τα χέρια της και χαϊδεύτηκαν για λίγη

ώρα. Αγκαλιάστηκαν αμίλητοι. Εκείνη σήκωσε την μπλούζα του με χέρια που έτρεμαν. Στη συνέχεια, εκείνος έβγαλε την μπλούζα του και ύστερα έλυσε το παρεό της με μια κίνηση. Άνοιξε και το σουτιέν και τα στήθια ακούμπησαν πάνω στο στήθος του, στο οποίο μόλις είχαν αρχίσει να φουντώνουν τρίχες. Όταν ο Αχιλλέας έσκυψε να τα φιλήσει, η Βίκυ ξέκοψε από την αγκαλιά του και πήγε να γυρίσει το κλειδί της ταράτσας, αν και η μάνα της ποτέ δεν ανέβαινε πάνω. Ύστερα έβγαλε το κιλοτάκι της με μια αστραπιαία κίνηση, τράβηξε τη ζώνη του παντελονιού του Αχιλλέα και έπεσε τραβώντας τον πάνω της για να μην προλάβει εκείνος να δει το φύλο της. Ντρεπόταν. Δεν το είχε δει κανείς.

Στην πρώτη επαφή την κατέλαβε ο φόβος. Το ράντσο αποδείχτηκε μικρό και άβολο. Στο τέλος κούρνιασε στην αγκαλιά του. Δάκρυσε από τη χαρά της. Ένα αίσθημα θριάμβου την κυρίευσε. Αυτό το αγόρι είχε καταφέρει να γίνει δικό της.

Ο Αχιλλέας κάθισε ανακούρκουδα και χαίδευε απαλά την κοιλιά της. Ύστερα κάπνισε ένα τσιγάρο, σαν άντρας πια. Σε λίγο σηκώθηκε και έκανε μια βόλτα στην ταράτσα. Η Βίκυ θαύμασε τις πλάτες του, τη μέση του, τους γλουτούς του. Εκείνος έριξε το βλέμμα του μακριά.

«Έχεις ωραία θέα», της είπε και, γυρίζοντας προς το μέρος της, πρόσθεσε: «Όλα ωραία τα έχεις».

Η Βίκυ είχε σηκωθεί και είχε πλησιάσει στη βρύση. Έριχνε νερό στο κορμί της με το λάστιχο του ποτίσματος. Ο Αχιλλέας κοίταζε το βρεγμένο σώμα της που γυάλιζε στον ήλιο. Πρόσεχε τη μέση της και τις έντονες καμπύλες. Τη ρώτησε μήπως τους έπαιρναν μάτι.

«Όχι», απάντησε η Βίκυ. «Αλλά δε με νοιάζει. Δεν πα να μας δουν! Ή όχι;»

Ο Αχιλλέας συμφώνησε με ένα χαμόγελο. Πλησίασαν και άρχισαν ξανά να χαϊδεύονται. Του είπε ότι ήταν ευτυχισμένη. Τα λόγια της ήταν σύντομα και λιγάκι αμήχανα. Στο βάθος είχαν κάποιο αίσθημα ενοχής, ότι κάτι απαγορευμένο έκανε, στα κλεφτά.

«Με τη Φωφώ;» τον ρώτησε ξαφνικά και τον κοίταξε βαθιά στα μάτια.

«Τι με τη Φωφώ;»

«Ρωτάω αν τα έχετε.»

«Θέλεις να ξέρεις;»

«Αμέ!»

«Γιατί θες να ξέρεις;»

«Έτσι.»

«Είσαι σίγουρη ότι θέλεις να ξέρεις;»

«Γιατί; Έλα, πες μου!»

«Ναι», της είπε ύστερα από λίγο. «Τα έχουμε.»

Η Βίκυ κατσούφιασε. Έμεινε αμίλητη. Όλη η ευτυχία της εξανεμίστηκε. Κοίταζε τον Αχιλλέα γυμνό μπροστά της, που της χαμογελούσε αμήχανος, και άρχισε να φαντάζεται ερωτικές στιγμές του με τη Φωφώ. Ένωθε μια περίεργη μέθη, μια γλυκιά ταπείνωση. Προσπαθούσε να δικαιολογήσει μέσα της αυτό που έκανε. Αυτή δεν ήξερε τίποτα, το πρόβλημα ήταν δικό του.

«Γιατί δε μιλάς;» τη ρώτησε εκείνος.

«Τι να πω; Μήπως δεν κάναμε καλά;»

Ύστερα από λίγο, έπειτα από μια παρατεταμένη σιωπή, ρίχτηκε στην αγκαλιά του, τον έβαλε κάτω και άρχισε να του δίνει σφαλιάρες σε όλο το κορμί.

«Πρόστυχε, βρομιάρη! Με κάνεις να νιώθω άσχημα με τη φίλη μου!»

Ο Αχιλλέας έπιασε τα χέρια της και τα ακινητοποίησε. «Γιατί δε με ρώτησες πριν το κάνουμε;» της είπε και την έσφιγγε πάνω του. «Πες μου! Μίλα!»

Εκείνη δε μίλησε. Το είχε σκεφτεί αλλά δε θέλησε να τον ρωτήσει. Ήταν προετοιμασμένη για την πρώτη της ερωτική επαφή και δεν ήθελε να αναβάλει το σχέδιό της. Εκείνος διάβασε τις σκέψεις της πάνω στα βλέφαρα που τρεμόπαιζαν. Ήταν έτοιμη να κλάψει ξανά. Πάντα κατηγορούσε τον εαυτό της για λάθη και να, τώρα βρισκόταν δεύτερη μετά τη Φωφώ. Άρχισε να τη μισεί.

«Έλα, μανάρι μου. Μη σε πιάνουν οι τύψεις», την ηρεμούσε ο Αχιλλέας. «Σκέψου μόνο ότι ήταν ωραίο. Δεν ήταν;»

«Ήταν».

«Και ότι είσαι υπέροχο κορίτσι».

Κοιτάχτηκαν στα μάτια. Βυθίστηκαν ο ένας στο βλέμμα του άλλου, ψάχνοντας στα ανείπωτα της ψυχής τους.

«Και η Φωφώ, πώς είναι;» τον ρώτησε ύστερα από λίγο. «Τι είναι για σένα;»

«Μην περιμένεις να την κατακρίνω, είναι φίλη σου», της είπε εκείνος γλείφοντας τ' αυτί της. «Δε θα το κάνω».

«Δεν είναι φίλη μου», τον διέκοψε μετανιώνοντας αμέσως γι' αυτό που ξεστόμισε.

«Όπως δε θα πω ούτε σε αυτή τίποτα για σένα», συνέχισε εκείνος σαν να μην άκουσε το ξέσπασμά της.

«Όχι βέβαια. Γιατί να της πεις; Λογαριασμό θα της δώσουμε;»

«Εντάξει».

«Όχι, όχι! Να της το πεις. Να της πεις την αλήθεια. Ένα προς ένα. Εντάξει; Κι αν ένιωσες μαζί μου ωραία όπως είπες, να της το πεις κι αυτό». Και καθώς ο Αχιλλέας δεν απαντούσε, συνέχισε: «Αν δεν το πεις εσύ, θα της το πω εγώ. Να το ξέρεις».

«Σήμερα θα μιλήσουμε για μας», προσπαθούσε να την ηρεμήσει εκείνος.

Εκείνη άρχισε να τον δαγκώνει σε όλο το σώμα. Ήθελε να τον κάνει μόνο δικό της, να τον κατακτήσει, να τον κρατήσει, αλλά δεν ήξερε πώς. Ήθελε να τον φάει. Κάπου είχε διαβάσει ότι αυτός ήταν ο πιο αρχαίος τρόπος κατάκτησης. Ύστερα θυμήθηκε κάποια σκηνή από τις ταινίες που είχε δει μαζί με την Έρση, έδεσε τα χέρια του Αχιλλέα με το κιλοτάκι της –μετά βίας τα κατάφερε– και στη συνέχεια άρχισε να του κάνει έρωτα με πείσμα.

«Εμένα θέλεις... εμένα θέλεις... εμένα θέλεις...»

«Εσένα... εσένα... εσένα».

Όταν εξαντλήθηκαν και έμειναν λαχανιασμένοι, του έλυσε τα χέρια και του έδωσε το κιλοτάκι της. «Πάρ' το», του είπε. «Σου το κάνω δώρο».

Ο Αχιλλέας το πήρε και το περιεργαζόταν. «Είναι μικρό», παρατήρησε. «Δεν μπορεί να δέσει χέρια».

«Να το βάλεις στη συλλογή σου. Δε μου λες, η Φωφώ τι είδους φοράει;»

«Δεν ξέρω», της απάντησε.

«Έλα, πες μου, που δεν ξέρεις!»

«Δεν ξέρω, σου λέω!»

«Σε παρακαλώ!»

«Όσες φορές βρεθήκαμε, δε φορούσε».

Αυτή η σκηνή ερχόταν στο νου της άπειρες φορές. Ακόμα και τώρα, που είχαν συμβεί τόσα στη ζωή της, τη θυμάται. Το πώς είχε κατεβάσει τον Αχιλλέα με δυο άσχετα χοντρά βιβλία για να τον δει η μάνα της, πώς είχε πέσει για ύπνο στη συνέχεια, τις εικόνες που στροβιλιζόνταν με ταχύτητα στο μυαλό της, μαζί με άλλες που ήταν μόνο στη φαντασία της, και τον πόνο που της είχε προκαλέσει η πρώτη επαφή. Η επίγνωση ότι όλο αυτό δεν ήταν ακριβώς έρωτας παρά μια ενστικτώδης παρόρμηση –στο βάθος της σκέψης της έλεγε ότι δεν ήταν ούτε καν παρόρμηση, αλλά ένα προμελετημένο σχέδιο που το είχαν επιβάλει τα τυφλά πάθη της– την έκανε την επόμενη μέρα στο σχολείο να νιώθει αμήχανη κι αφηρημένη, σαν να είχε μόλις αναρρώσει από μια βαριά ασθένεια.

Τις επόμενες μέρες έβλεπε τη Φωφώ πιο στοργικά, αντίκριζε τον Αχιλλέα με ένα αίσθημα ενοχής, αν και με το ίδιο αίσθημα την αντιμετώπιζε κι εκείνος. Προσπαθούσε να μαντέψει αν είχε ομολογήσει την περιπέτειά τους στη Φωφώ. Ήθελε να ξέρει ποια θα ήταν η αντίδρασή της.

Την πρόταση του Αχιλλέα να πάνε οι τρεις μετά το μάθημα να κολυμπήσουν στα βράχια της παλιάς Εθνικής με το αυτοκίνητο του πατέρα του τη δέχτηκαν και οι δυο με χαρά. Ήρθε και τις πήρε με το παλιό Φιάτ, δυο τετράγωνα δίπλα από το σχολείο. Τα κορίτσια ήταν εύθυμα, το ίδιο κι ο Αχιλλέας. Η Βίκυ κάθισε στην πίσω θέση, αναγνωρίζοντας έμμεσα στη Φωφώ το δικαίωμα της πρωτιάς.

Έβαλαν ραδιόφωνο και ξεκίνησαν. Βγήκαν στην παλιά Εθνική και, αφού προχώρησαν αρκετά, πάκκαραν σε κάποιο σημείο. Κατέβηκαν από ένα μονοπάτι σε μια μι-

κρή αμμουδιά ανάμεσα σε δυο μεγάλους βράχους. Ο Αχιλλέας με τη Φωφώ ήξεραν και από προηγούμενη φορά αυτό το σημείο. Βοήθησαν και τη Βίκυ να πατήσει σε μια εσοχή για να κατεβεί. Ο Αχιλλέας έπιασε το πόδι της και το τοποθέτησε, έπειτα η Βίκυ κατέβηκε αφού πρώτα ρίχτηκε στην αγκαλιά του και ένωσε τη χούφτα του κάτω από τους μηρούς της.

Ο Αχιλλέας και η Φωφώ έμειναν τσίτσιδοι μεμιάς. Η Βίκυ ξαφνιάστηκε. Άρα είχε δίκιο ο Αχιλλέας που έλεγε ότι δεν ήξερε τι βρακί φορούσε η Φωφώ. Η Βίκυ έβγαλε κι αυτή σιγά σιγά το μαγικό που είχε φορέσει από το σπίτι, κοιτάζοντας τη Φωφώ που την παρότρυνε, και βούτηξε βιαστικά στη θάλασσα.

Το νερό ήταν καθαρό και κρύο. Τα σώματά τους διακρίνονταν παραμορφωμένα μέσα στο νερό, ασταθή και άπιαστα, όπως ο ίδιος ο έρωτας. Βγήκαν και άρχισαν να βάζουν αντηλιακό ο ένας στον άλλο, με τρυφερότητα.

Η απεραντοσύνη της θάλασσας τους έδινε κάποια αίσθηση αιωνιότητας. Η Βίκυ παρατηρούσε τα βράχια ήταν κι αυτά αιώνια, πιο παλιά από την αρχαία Ελευσίνα, και ίσως σε αυτόν εδώ τον ορμίσκο, πριν από χιλιάδες χρόνια, άλλοι νέοι και ωραίοι εραστές να είχαν κρυφτεί από τα μάτια του κόσμου για να απολαύσουν τον έρωτά τους, γυναίκες είχαν γκαστρωθεί εδώ, σ' αυτή την άμμο, και διαιώνισαν το είδος μέχρι που γεννήθηκαν αυτοί.

Ο Αχιλλέας είχε ξαπλώσει ανάμεσα στα δυο κορίτσια κι εκείνες ακούμπησαν η καθεμιά σε κάθε μπράτσο του σαν να ήταν μαξιλάρι. Ύστερα πετάχτηκε ξανά στη θάλασσα. Τα κορίτσια τον παρακολουθούσαν. Κοιτάχτηκαν αναμεταξύ τους σαν να ήθελαν να πουν «Ωραίος άντρας».

Ύστερα σηκώθηκαν κι αυτές, έκαναν μια βουτιά, έπαιξαν με το νερό και βγήκαν. Αφού περίμεναν λίγο να στεγνώσουν, ντύθηκαν και ξεκίνησαν για την επιστροφή.

Η Βίκυ είχε νιώσει κάπως παρείσακτη στην παρέα αυτή. Ίσως ο Αχιλλέας με τη Φωφώ να την είχαν προκαλέσει επίτηδες, σκέφτηκε, για να καταλάβει τη θέση της και να αποχωρήσει. Αλλά γιατί; Γιατί να μην ένιωθε το ίδιο και η Φωφώ απέναντί της; Δεν έβρισκε άκρη στις σκέψεις της. Όπως και να 'ναι, έλεγε μέσα της, κάποια στιγμή θα έπρεπε να βρει ένα δικό της αγόρι.

Τα χρόνια της εφηβείας ήταν δύσκολα, τόσο για τη Βίκυ όσο και για την αδελφή της, την Ειρήνη. Ο πατέρας τους ήταν αυστηρός, σχεδόν δεσποτικός. Η Βίκυ δεν ένιωθε τους γονείς της τόσο πολύ απογόνους των αρχαίων Μυστηρίων, τους ένιωθε περισσότερο απογόνους των σκληρών βράχων, της διψασμένης γης και των αυστηρών παππούδων. Ο πατέρας ζητούσε πάντα λογαριασμό από την Ειρήνη: πού θα πήγαινε όταν έβγαινε και τι ώρα θα επέστρεφε, μάλωνε τα κορίτσια για τις κοντές φούστες, μάλωνε όμως και τη γυναίκα του που έπαιρνε το μέρος τους.

Η μάνα υπέφερε μαζί με τα κορίτσια. Ο άντρας της την αγαπούσε παράφορα και εκδήλωνε απέναντί της μια παθολογική ζήλια, αλλά ευτυχώς έλειπε συχνά από το σπίτι. Ήταν εργολάβος οικοδομών και έπαιρνε δουλειές στην επαρχία, κυρίως στα νησιά.

Η μάνα με τις δυο κόρες ζούσαν σαν τρεις αδελφές. Με την Ειρήνη η μάνα είχε είκοσι χρόνια διαφορά και είκοσι έξι με τη Βίκυ.

Όταν η Ειρήνη ήταν τεσσάρων ετών, η μάνα είχε χάσει τον μικρό γιο, τον Λευτέρη, που έφυγε προτού κλείσει το πρώτο έτος της ζωής του. Δεν είχε ξεπεράσει ποτέ το χαμό του παιδιού της. Κατηγορούσε τον εαυτό της ότι το έχασε από δική της απροσεξία: το παιδί έπαθε ξαφνικό πνευμονικό οίδημα και έφυγε μέσα σε τρεις μέρες. Ο πατέρας ωστόσο της συμπαραστάθηκε, της είπε ότι ήταν γραμμένο της τύχης, νέοι ήταν και θα έκαναν άλλο.

Η Βίκυ το ήξερε, της το είχε πει η μάνα της πάνω στην αφέλειά της, πως η γέννησή της οφειλόταν στο θάνατο του αδελφού της και στην προσπάθεια της μάνας να ξεπεράσει το χαμό του. Αυτό έκανε τη Βίκυ να νιώθει πολλές φορές ότι η ίδια η ζωή της αποτελούσε ένα υποκατάστατο, ζούσε αντί άλλου, και ίσως ο Θεός να της είχε φυλάξει και την τύχη άλλου.

Όταν είχε γεννηθεί κορίτσι, οι γονείς σαν να ξαφνιάστηκαν. Περίμεναν αγόρι, πίστευαν ότι ο Θεός που είχε φέρει την εγκυμοσύνη θα φρόντιζε να τους αντικαταστήσει την απώλεια και στο φύλο του παιδιού. Γι' αυτό και δεν είχαν σκεφτεί καν τι όνομα θα έδιναν στο τέκνο τους αν γεννιόταν κορίτσι. Να το έλεγαν «Ελευθερία» αντί για «Λευτέρη» αποκλειόταν, γιατί αυτό ήταν το όνομα της μάνας. Για αρκετό διάστημα το κορίτσι έμεινε απλώς «Μπέμπα» και έτσι τη φώναζαν οι γονείς στη συνέχεια, ασχέτως αν τη βάφτισαν «Βασιλική» έπειτα από διάφορες διχογνωμίες και την επιμονή της νονάς. Οι συμμαθήτριες τη φώναζαν «Βίκυ» όταν πήγε στο σχολείο και αργότερα συνήθισαν το όνομα αυτό και οι γονείς, αν και συχνά τη φώναζαν ακόμα «Μπέμπα». Στη Βίκυ άρεσε το όνομα που της έδωσαν οι συμμαθητές. Εκείνο το ύψιλον στην κατά-

ληξη, η εξαίρεση του γραμματικού κανόνα στα θηλυκά ονόματα, όπως το έγραφε στις ετικέτες των τετραδίων της, την έκανε να νιώθει κρυφή περηφάνια.

Όταν ερχόταν ο πατέρας, το σπίτι γέμιζε χρήματα και ψώνια. Η Βίκυ τον θυμόταν που άνοιγε την πόρτα με τα οπίσθια, καθώς τα χέρια του ήταν κατειλημμένα με τις τσάντες που κουβαλούσε. Μόλις πληρωνόταν, βιαζόταν να παραδώσει τα χρήματα στη μάνα τους, γιατί ήξερε ότι δεν μπορούσαν να σταθούν στα χέρια του. Κρατούσε μόνο για τα προσωπικά του έξοδα, που δεν ήταν και λίγα, γιατί κάπνιζε και έπινε πολύ. Ποτέ όμως δεν τον θυμόταν να επιστρέφει στο σπίτι μεθυσμένος. Ερχόταν πάντα εύθυμος αλλά και έτοιμος για καβγά. Έδινε καλό χαρτζιλίκι στα κορίτσια και παράγγελνε στη γυναίκα του να μην τα αφήνει να κυκλοφορούν άφραγκα και υποχρεώνονται να τα κερνούν τα αγόρια, γιατί εκείνα που θέλουν να τα κεράσουν θα θελήσουν και να τα γαμήσουν. Την τελευταία λέξη δεν την πρόφερε μπροστά στα κορίτσια, αλλά τόσο που φώναζε από το άλλο δωμάτιο, ήταν ένα και το αυτό.

Όταν πέθανε ξαφνικά από εγκεφαλικό, μάνα και κόρες ένωσαν τεράστια απόγνωση. Ήταν ο μοναδικός άντρας στη ζωή της μάνας, την είχε εξουσιάσει και την είχε κάνει να νιώθει ασφαλής, όπως αντίστοιχα κι εκείνη ήταν η μοναδική που καταπράυνε τα νεύρα του, τη φούρια του και τον αυθορμητισμό του. Ένωθε σαν να ήταν γι' αυτόν γη-τευτής άγριου αλόγου.

Η Βίκυ, μετά την κηδεία και το πένθος των πρώτων ημερών, περιέργως ένωσε ανακούφιση, μέχρι και απελευθέρωση από το θάνατό του. Το αίσθημα της καταπίεσης συνά συναγωνιζόταν την αγάπη που έτρεφε για τον πατέ-

ρα της. Ο θάνατός του την απάλλαξε από ένα φορτίο. Κράτησε όμως αυτή τη σκέψη καταχωνιασμένη βαθιά και δεν της επέτρεψε ποτέ να εμφανιστεί.

Τώρα, χωρίς τον πατέρα, είχαν μείνει και χωρίς χρήματα. Η μάνα έπαιρνε μια μικρή σύνταξη που δεν της έφτανε. Ζούσαν φτωχά και η μάνα ξανάβαλε μπρος την παλιά ραπτομηχανή που είχε προίκα από τους γονείς της: άρχισε να μεταποιεί τα παλιά ρούχα. Το απλόχερο χαρτζιλίκι του πατέρα κόπηκε. Η μάνα φοβόταν ότι τώρα οι κόρες της δε θα μπορούσαν να παντρευτούν εύκολα. Όταν εξέφραζε αυτόν το φόβο, εκείνες γελούσαν δυνατά, όμως κατά βάθος σκέφτονταν ότι ίσως είχε δίκιο.

Κι όμως, παρά το φόβο της μάνας, η Βίκυ παντρεύτηκε όπως στα παραμύθια αμέσως μόλις τελείωσε το πανεπιστήμιο. Ο Σάκης είχε σταθεί αιτία να παρασυρθεί κι εκείνη στις πολιτικές αναζητήσεις για τις οποίες μέχρι τότε αδιαφορούσε. Την είχε μαγέψει η προσωπικότητά του. Δε διέθετε απλώς πειθώ αλλά και κάποιες αρχηγικές ικανότητες. Όταν εκείνος μιλούσε στις φοιτητικές συνελεύσεις, η Βίκυ τον κοιτούσε στα μάτια, κρεμόταν από τα χείλη του, θαύμαζε τη γλώσσα του, που δε σταματούσε να κελαηδάει. Αυτός ήταν ο άντρας που ονειρευόταν τόσα χρόνια, ικανός να την καθοδηγήσει και να παραδοθεί με ασφάλεια στην αγκαλιά του. Ο μόνος τρόπος που θα τον έκανε να σταματήσει να μιλάει ήταν να του βούλωνε το στόμα με τη γλώσσα της, του είχε πει αργότερα.

Ανέβαινε κι αυτή στο βήμα να μιλήσει μόνο για να συναγωνιστεί τις άλλες ομιλήτριες, τις ανταγωνίστριες. Άλλωστε, η πολιτική κατάσταση εκείνης της περιόδου, της μεταπολίτευσης, διέθετε άφθονη ρητορική, ενώ η επα-

ναστατικότητα ήταν στη μόδα. Ακριβώς έτσι φανταζόταν τον έρωτα η Βίκυ: στις επάλξεις των ταξικών συγκρούσεων.

Όλο το πλήθος των νέων που ακολουθούσαν την πορεία για τον εορτασμό της 17ης Νοεμβρίου με κατεύθυνση την Αμερικανική Πρεσβεία το φανταζόταν σαν έναν ερωτικό χείμαρρο, ορμητικό και ατίθασο, όπου οι μάχες με τα δακρυγόνα, με τους αστυνομικούς και οι βόμβες μολότοφ από τους αναρχικούς καθώς και όλο εκείνο το φωτεινό χάος που ακολουθούσε δεν ήταν τίποτα μπροστά στην παθιασμένη κατάληξη, όπου τα ζευγάρια, πιασμένα χέρι χέρι, με τον ίδιο ενθουσιασμό κατά της κυβερνητικής πολιτικής και του ιμπεριαλισμού, έτρεχαν στο πρώτο κρεβάτι για να συνεχίσουν με την ίδια μανία την ερωτική τους νεανική φούρια. Κάτι τέτοιες μέρες τα φτηνά ξενοδοχεία ήταν τίγκα το απόγευμα, οι βιαστικοί και οι ανυπόμονοι εραστές περίμεναν στην ουρά για να εκδηλώσουν ακόμα μια φορά τα αντιιμπεριαλιστικά τους αισθήματα.

Στην αρχή ο Σάκης είχε εκλάβει τη σχέση τους ως μια απλή κι ωραία περιπέτεια, μέσα στη μόδα των καιρών. Για τη Βίκυ ήταν ένας ενθουσιασμός ανάμεικτος με ερωτικά εκρηκτικά στην πιο σωστή δοσολογία. Η σιδηρά λογική του Σάκη –μαθηματικός ήταν άλλωστε– φλέρταρε με την αισιοδοξία της φιλολόγου, απόφοιτης του Φ.Π.Ψ.

Εκείνος ήταν δυο χρόνια μεγαλύτερός της, αλλά βγήκαν στη ζωή σχεδόν ταυτόχρονα. Η Βίκυ, με την επιμέλεια που τη χαρακτήριζε, δεν έχασε ούτε ένα μάθημα, κατάφερε να πάρει το πτυχίο ακριβώς στην ώρα του. Στα μαθήματα ο Σάκης δεν είχε τον ίδιο ενθουσιασμό που έδειχνε στην πολιτική δράση. Διεκδικούσαν τα δικαιώματα

των φοιτητών, χωρίς όμως να νοιάζονται και τόσο για τα καθήκοντά τους.

Εκείνη ζήλευε τη λογική του, τον ορθολογισμό του, από την άλλη όμως η πολιτική ιδεολογία του είχε διαμορφώσει ένα χαρακτήρα προγραμματισμένο και σοβαρό ακόμα και στην ερωτική του ζωή. Σαν να του έλειπε η ελαφρότητα, την οποία η Βίκυ προσπαθούσε να καλλιεργήσει.

Ο Σάκης αποφοίτησε, πήγε στο στρατό και, όταν απολύθηκε, άρχισε να ψάχνει για δουλειά. Αποφάσισε ωστόσο να πάει στη μοναδική θέση που του προσφέρθηκε, σε ένα γυμνάσιο κάπου στην Κάρπαθο. Η σχέση τους, αν και είχε ατονήσει λιγάκι, είχε διατηρηθεί καθ' όλη τη στρατιωτική θητεία του. Ο Σάκης συζήτησε με τη Βίκυ την ευκαιρία να παρουσιαστεί σε σχολείο της Καρπάθου κι εκείνη ενθουσιάστηκε, κι ως μην ήξερε πού έπεφτε αυτό το νησί. Το βρήκε στο χάρτη: ένα νησί σε μορφή σπάθας, ίσως το πιο απομακρυσμένο της Ελλάδας. Θα πήγαιναν να ζήσουν κυριολεκτικά στην άκρη του τόπου. Βρήκε την ιδέα ρομαντική και αναζήτησε κάποιο συσχετισμό του ονόματός της – Σπαθοπούλου– με τη μορφή του νησιού. Ήταν το δικό της νησί.

Πήγαν μαζί και το επισκέφτηκαν. Πόσο μακριά βρισκόταν αλήθεια! Τα εκατοστά του χάρτη μετατρέπονταν σε ώρες ταξιδιού με το καράβι. Ήταν όμως τόσο ωραία. Κάποια μέρα, σκέφτηκε, όταν θα έπιαναν στα χέρια τους χρήματα, θα μπορούσαν να ταξιδέψουν και αεροπορικώς.

Η μητέρα της Βίκυς επέμενε ότι έπρεπε πρώτα να παντρευτούν και ύστερα να τον ακολουθήσει και να συζήσουν. Συμβούλευσε τη Βίκυ να προσγειωθεί και να είναι

πιο έξυπνη, μόνο οι γυναίκες μένουν έγκυοι, της είπε, όχι οι άντρες. Η Βίκυ, με τη σειρά της, εξέφρασε την επιθυμία της στον Σάκη: αν ήθελε να παντρευτούν, θα έπρεπε να το κάνουν σύντομα, μέσα στον Αύγουστο, προτού φύγουν για την Κάρπαθο. Ήταν η απαίτηση της μάνας.

Ο Σάκης δεν είχε κάποια αντίρρηση, είπε μόνο ότι δεν είχε χρόνο για καινούργιες σκοτούρες τώρα που θα πήγαινε να πιάσει δουλειά. Οι γονείς του, απεναντίας, βρήκαν αυτή την πρόταση σωστή και ωφέλιμη, γι' αυτό και ανέλαβαν να βοηθήσουν. Δε θα έτρεχε μπατίρης, σαν εξόριστος, του είπαν. Επιπλέον, είχαν κάποιον ενδόμυχο φόβο ότι, αν μια σχέση δεν καταλήξει σε γάμο την κατάλληλη ώρα, κινδυνεύει να διαλυθεί πολύ εύκολα. Ο γάμος δεν έγινε βέβαια μέσα στον Αύγουστο – ούτε παπάδες, ούτε εκκλησίες, ούτε κέντρα, ούτε νυφικά και χίλιες δυο λεπτομέρειες θα μπορούσαν να ρυθμιστούν τόσο γρήγορα αυτόν το μήνα που δε λειτουργούσε τίποτα.

Η Ειρήνη ζήλευε κρυφά για το γάμο της μικρότερης αδελφής. Είχε κλειστεί στον εαυτό της και ένα πέπλο θλίψης κάλυπτε το πρόσωπό της. Αυτή, που πάντα πίστευε στο γάμο, δεν τα κατάφερε, ενώ η Μπέμπα, τρελή και κακομαθημένη, που έπαιρνε μέρος σε διαδηλώσεις για να αλλάξει τον κόσμο, και μάλιστα κάποια στιγμή στράφηκε και κατά του θεσμού του γάμου –ό,τι άκουγε έλεγε–, τα κατάφερε και τον τύλιξε τον άλλο. Δεν έδειχνε λοιπόν και τόσο πρόθυμη να τη βοηθήσει, γι' αυτό η Βίκυ έτρεχε μόνη της να τακτοποιήσει τα τυπικά, καθώς ο Σάκης είχε φύγει για την Κάρπαθο.

Τελικά ο γάμος ορίστηκε για τον Οκτώβρη. Τη μέρα του γάμου, ο γαμπρός ήρθε κυριολεκτικά εξ ουρανού,

από το αεροδρόμιο στην εκκλησία. Την ανθοδέσμη και το καινούργιο κοστούμι τα είχαν φέρει οι γονείς του από το σπίτι και ο Σάκης άλλαξε μέσα στο γραφείο της εκκλησίας. Θεωρούσε όλο αυτό μια παράσταση, μια υποχώρηση για χάρη της Βίκυς, που λαχταρούσε να ντυθεί στα άσπρα.

Τα στέφανα, η κουμπάρα, ο χορός του Ησαΐα, το χρωματιστό ρύζι, οι μπομπονιέρες, το στολισμένο κάμπριο, κι ας ήταν παράγωγο της καπιταλιστικής κοινωνίας, οι καλεσμένοι, τα δώρα, η μουσική της υποδοχής του ζεύγους στο κέντρο διασκέδασης, ο αγκαλιαστός χορός, η τούρτα, η σαμπάνια, η Ειρήνη, η μαμά, η πεθερά με τον πεθερό που δε χωρίζονταν σε καμία στιγμή –σαν δίδυμα κουταβάκια, με τις αργές κινήσεις τους–, η μικρή Λίτσα, το παρανυφάκι, η ανιψιά του Σάκη, που πρόσεχε με επιμέλεια το νυφικό, τα ξαδέλφια και όλοι οι φίλοι ήταν το ονειρεμένο σκηνικό αυτής της παράστασης μαζί με το γλέντι που ακολούθησε: τσιφτετέλια, καλαματιανά, νησιώτικα, ακόμα και ηπειρώτικα παίχτηκαν εκείνο το βράδυ, καθώς και οι δυο πλευρές είχαν καταγωγή σχεδόν από όλη την Ελλάδα, και οι ζεϊμπεκίες και το ροκ που ακολούθησαν ένωσαν τους νέους από όπου κι αν κατάγονταν.

Αργά, μετά τα μεσάνυχτα, αποχώρησαν ζαλισμένοι, κουβαλώντας στ' αυτιά τους το βουητό από τη φασαρία και τη δυνατή μουσική. Το δωμάτιο του Σάκη είχε μετατραπεί σε συζυγική κάμαρη –η λαχτάρα της μάνας του– κι εκεί θα έμεναν λίγες μέρες προτού αναχωρήσουν για την Κάρπαθο.

Η Βίκυ είχε σκεφτεί εκ των προτέρων τη σκηνή του γδυσίματος στο σπίτι του γαμπρού. Μόλις έφτασαν, πή-

γε στην τουαλέτα και έβγαλε τα εσώρουχα προτού πάει στο κρεβάτι. Ο Σάκης άρχισε να της ανοίγει το νυφικό όπως τον πρόσταξε εκείνη, όλο νάζι, δίνοντάς του οδηγίες να της λύσει τα κορδόνια και να της ανοίξει το φερμουάρ. Όταν το νυφικό έπεσε στο πάτωμα, σαν να έλιωσε, ο Σάκης εξεπλάγη βλέποντας τη νύφη εντελώς γυμνή, με το πρόσωπο να λάμπει από χαρά που πέτυχε η έκπληξή της.

«Έτσι ήσουν σε όλη τη διάρκεια του γάμου;» τη ρώτησε απορημένος.

«Ναι», του είπε ψέματα εκείνη.

«Είσαι για δέσιμο».

«Δέσε με».

Στο νέο διαμέρισμα που νοίκιασαν στη Χώρα του νησιού, η Βίκυ συνέχιζε να επινοεί διάφορες τρέλες. Στην αρχή απαγόρευε στον Σάκη να πιάνει οτιδήποτε με το χέρι του. Ήταν ο αιχμάλωτός της, του έλεγε. Στην πραγματικότητα, εκείνη ήταν η αιχμάλωτή του, που κλεισμένη όλη μέρα μέσα στο διαμέρισμα δεν είχε τι να κάνει εκτός από το να τον περιμένει να γυρίσει.

Στη συνέχεια, άρχισε να αντιστρέφει τους ρόλους: παρίστανε τη σκλάβα του, του πρόσφερε το φαγητό με κινήσεις γκείσας, χόρευε σαν χανουμάκι, του έκανε στριπτίζ, ή μασάζ, προσποιούμενη την επαγγελματία. Ακόμα και όταν τελείωναν την ερωτική πράξη, του έλεγε ότι ήταν το κολ γκερλ του και του ζητούσε χρήματα. Πολλές φορές απαιτούσε να την πληρώσει προκαταβολικά και έβαζε τα χρήματα σ' ένα τσεπάκι που διέθετε το μικροσκοπικό διάφανο κιλοτάκι –πού το είχε ξετρυπώσει; σκέφτηκε ο Σά-

ΤΗΛΕΜΑΧΟΣ ΚΩΤΣΙΑΣ

Ο χορός της νύφης

Το γλέντι συνεχίστηκε μέχρι τα χαράματα. Η Βίκυ έπεσε σε βαθύ ύπνο. Κάποια στιγμή άρχισε να συνέρχεται. Έντονες φαντασιώσεις τής δημιουργούνταν μεταξύ ύπνου και ξύπνου καθώς προσπαθούσε να συνειδητοποιήσει πού βρισκόταν. Το κλαρίνο ακουγόταν από απόσταση, σαν από κάποιο ραδιόφωνο. Ένωσε να χορεύει ακόμα, να κολυμπάει στις γλυκές μελωδίες των ηπειρώτικων τραγουδιών. Είχε τώρα την αίσθηση ότι οι άνθρωποι, προτού γεννηθούν, μέσα στην κοιλιά της μάνας τους γλεντούν με ηπειρώτικα τραγούδια.

Μια γυναίκα θερμή κι απρόβλεπτη, που δεν ξέρει τι θέλει από τη ζωή της. Ένας άντρας μετρημένος και διστακτικός. Θα βρουν άραγε το κοινό σημείο που ψάχνουν; Ένας μύθος με ηπειρώτικο άρωμα, από τα βάθη των αιώνων, θα τους προκαλέσει να εξερευνήσουν τα σκοτάδια που κρύβουν μέσα τους. Ωστόσο η απρόβλεπτη συμπεριφορά και η στιγμιαία απόφαση θα ανατρέψουν τα πάντα.

ISBN 978-960-496-404-8

9 789604 964048

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 10367

ΤΑΤΟΪΟΥ 121 & ΣΠΥΡΟΥ ΜΕΡΚΟΥΡΗ 1
144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

ΨΥΧΟΓΙΟΣ ΔΟΤΕΧΝΙΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Ψ